

Полтавщино! Я пізнаю твій голос,
Коли кують немовкні зозулі
І в колос пророста пташиний щебет,
Що будять тишу і дають відчути
Її глуху, аж сизу, глибину.
Полтавщино! Ті ж обріїв півтони
Сповиті сиззю голубих димів,
І тиша благодатна, і мрійливість,
І втома, і окраса цього краю.
Полтавщино! Де ніжний спокій висне
І до сих пір блука Сковорода,
Йдучи на плеса нив, на тихий шум діброви
І бусраків давню таїну.
Коли б не ці дроти, не літаки, не гуркіт
І чорний дим із чорних чагарів,
Де паровози обрій рвуть на шмаття —
Мені б здалось видіння добрим сном,
Котрий нелунко рветься... а по тому,
Коли ти накликаєш добрих духів,
Щоб крізь уяву вихопити дійсність —
Ніяк не можна пов'язати разом
І обриси, і тони, й ностальгію.
Цей тихий жаль, і теплий сплін і сум,
І лиш по цьому пізнаєш кордони
Між дійсністю і вимріяним сном.

Квітень 1960 р.